

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

16 decembrie 2014

mun. Chișinău

Colegiul lărgit în componența:

președinte – Constantin Alerguș,

judecători – Nadejda Toma, Petru Moraru, Iurie Bejenaru, Sveatoslav Moldovan,

judecînd, fără citarea părților, recursurile ordinare declarate de succesorul părții vătămate Indoitu Piotr și avocatul Cevdari Vladimir în numele inculpatului Ceban Piotr împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bender din 13 mai 2014, în cauza penală în privința lui

Ceban Piotr Efim, născut la 16.02.1986, originar și domiciliat în or. Căușeni, str. Dragoș Vodă, nr.24.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. Prima instanță: 08.12.2011 – 18.02.2013;

2. Instanța de apel: 13.03.2013 – 23.05.2013,
Rejudecare: 23.01.2014 – 13.05.2014;

3. Instanța de recurs:

1) 17.09.2013 – 10.12.2013, dispusă rejudecarea;
2) 10.10.2014 – 16.12.2014.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Căușeni din 18 februarie 2013, Ceban Piotr a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza:

- art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal la 4 (patru) ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 2 (doi) ani;

- art. 266 Cod penal – 1 (un) an închisoare;

În baza art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumulul parțial al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă de 5 (cinci) ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 2 (doi) ani.

Conform art. 90 Cod penal, s-a dispus suspendarea condiționată a pedepsei pe un termen de probă de 2 (doi) ani.

Acțiunea civilă a reprezentantului părții vătămate Indoitu Piotr a fost admisă în principiu, urmînd ca asupra cuantumului despăgubirilor să se pronunțe instanța în ordinea procedurii civile.

2. Potrivit sentinței s-a stabilit că, la 31 ianuarie 2011, în jurul orelor 22-00, Ceban P., conducînd pe str. Alba Iulia, or. Căușeni, automobilul de model VAZ-2102 cu n/î TG AB 274, din neglijență a încălcat prevederile art. 45 alin. (2) din Regulamentul Circulației Rutiere, dîndu-și astfel seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, dar considerînd în mod ușuratic că acestea vor putea fi evitate, observînd pe partea carosabilă în limita vizibilității o persoană culcată, care ulterior s-a dovedit a fi Indoitu Pavel, nu a redus viteza și nu a oprit mijlocul de transport pentru a nu pune în pericol siguranța traficului, dar a manevrat cu scopul de a o ocoli, însă nu a reușit și ca urmare l-a traversat pe ultimul cu automobilul, cauzându-i leziuni corporale grave periculoase pentru viață, în urma cărora partea vătămată a decedat.

Tot el, Ceban P., la 31 ianuarie 2011, în jurul orelor 22-00, după comiterea accidentului rutier, care s-a soldat cu decesul lui Indoitu P., în scopul de a nu fi identificat, a părăsit locul accidentului rutier.

3. Sentința a fost atacată cu apeluri de către reprezentantul părții vătămate Indoitu P. și de avocatul Cevdari V. în numele inculpatului Ceban Piotr.

3.1. Reprezentantul părții vătămate a solicitat casarea sentinței, cu pronunțarea unei noi hotărîri, prin care lui Ceban P. să-i fie aplicată o pedeapsă mai aspră și să fie admisă integral acțiunea civilă.

3.2. Avocatul Cevdari V. în numele inculpatului Ceban P. a solicitat casarea sentinței, cu pronunțarea unei noi hotărîri, prin care inculpatul să fie achitat de sub învinuirea de comiterea infracțiunilor incriminate, invocînd faptul că Ceban P. nu a încălcat Regulamentul Circulației Rutiere, deoarece deplasîndu-se pe str. Alba Iulia, or. Căușeni, el a observat în vizor un obiect negru, care semăna cu un sac de gunoi și a hotărît să-l ocolească, dar nu a reușit și a mers peste el. A considerat că în cazul dat partea vătămată a încălcat regulile circulației rutiere, deoarece fiind în stare de ebrietate, a creat obstacole circulației rutiere.

4. Prin decizia Curții de Apel Bender din 23 mai 2013, au fost respinse ca nefondate apelurile declarate, cu menținerea sentinței, fără modificări.

5. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a constatat că instanța de fond corect a dat apreciere tuturor probelor existente și

reieșind din circumstanțele cauzei, corect a calificat acțiunile inculpatului în baza art. 264 alin. (3) lit. b) și art. 266 Cod penal, cu aplicarea unei pedepse corespunzătoare faptelor săvârșite.

La fel, a conchis că instanța de fond corect a admis în principiu acțiunea civilă, dar a lăsat ca asupra cuantumului despăgubirilor să se pronunțe instanța în ordinea procedurii civile din motiv că nu au fost prezentate probe ce ar fi confirmat cuantumul pretențiilor înaintate.

6. Împotriva deciziei instanței de apel a declarat recurs ordinar succesorul părții vătămate Indoitu P., invocând ca temei art. 427 alin.(1) pct. 6) Cod de procedură penală, și anume că, instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul său, deoarece nu s-a expus asupra solicitării privind aplicarea unei pedepse mai aspre inculpatului și incorect nu a examinat acțiunea civilă înaintată, lăsînd-o spre soluționare în ordinea procedurii civile.

Din motivul nerestituirii prejudiciului material și moral, a considerat că pedeapsa stabilită sub formă de închisoare inculpatului nu putea fi suspendată condiționat pe un termen de probă, concomitent solicitînd și admiterea acțiunii civile înaintate, cu încasarea prejudiciului material și moral cauzat.

6.1. Inculpatul Ceban P. și avocatul său n-au atacat cu recurs decizia Curții de Apel Bender din 23 mai 2013.

7. Prin decizia Curții Supreme de Justiție din 10 decembrie 2013 a fost admis recursul ordinar, casată decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bender din 23 mai 2013 în partea stabilirii pedepsei și în latura civilă, cu dispunerea rejudecării cauzei în această privință de către aceeași instanță de apel în alt complet de judecători.

8. În motivarea soluției adoptate, instanța de recurs a constatat că instanța de apel insuficient a motivat faptul menținerii concluziei instanței de fond privind admiterea în principiu a acțiunii civile înaintate de apelant, lăsînd-o spre examinare în ordinea procedurii civile, argumentînd că „*nu au fost prezentate probe ce ar confirma cuantumul pretențiilor înaintate*”, fiindcă conform materialelor cauzei, succesorul părții vătămate a prezentat probe în ședința de judecată ce ar fi confirmat cuantumul prejudiciului material solicitat. Astfel, instanța urma să se expună asupra suficienței acestora pentru stabilirea cuantumului exact al pagubei materiale cauzate succesorului părții vătămate.

La fel, instanța de recurs a reținut că instanța de apel a menținut tacit argumentul instanței de fond, precum că succesorul părții vătămate Indoitu P. nu a fost împuternicit în mod legal de către partea vătămată Indoitu A., de

a-i reprezenta interesele în instanța de judecată, deoarece la materialele cauzei, există ordonanța de recunoaștere în calitate de succesor al părții vătămate și părții civile din 28 noiembrie 2011 a lui Indoitu P., cât și cererea lui Indoitu A., prin care ea confirmă împuternicirile acordate recurentului pentru a o reprezenta în ședințele de judecată.

Totodată, instanța de recurs a conchis că instanța de apel contrar legislației procesual - penale nu s-a expus privitor la argumentul invocat de recurent privind blândețea pedepsei stabilite inculpatului cu aplicarea art. 90 Cod penal, în raport cu faptele comise.

9. Prin decizia Curții de Apel Bender din 13 mai 2014, apelul declarat de reprezentantul părții vătămate Indoitu P. a fost admis, casată parțial sentința în latura civilă, rejudecată cauza cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care acțiunea civilă a fost admisă parțial, dispunându-se încasarea din contul lui Ceban P. în folosul lui Indoitu A. a prejudiciului material în sumă de 13 060 lei și a prejudiciul moral în sumă de 50000 lei.

Prin aceeași decizie a fost respins ca nefondat apelul declarat de avocatul Cevdari V. în numele inculpatului Ceban P., deoarece avocatul n-a atacat cu recurs ordinar decizia Curții de Apel Bender din 23 mai 2013, iar prin decizia Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 10 decembrie 2013 au fost determinate limitele rejudecării cauzei, instanța de apel urmînd să rejudece cauza numai în ce privește stabilirea pedepsei și în latura civilă.

10. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a constatat că prin decizia Curții de Apel Bender din 23 mai 2013 a fost respins apelul declarat de către avocatul Cevdari V. în numele inculpatului Ceban P. ca nefondat cu menținerea sentinței Judecătoriei Căușeni din 18 februarie 2013, deoarece instanța de fond corect a dat apreciere tuturor probelor existente și reieșind din circumstanțele cauzei, just a calificat acțiunile inculpatului în baza art. 264 alin. (3) lit. b) și art. 266 Cod penal. Decizia Curții de Apel Bender din 23 mai 2013 n-a fost contestată cu recurs de către inculpat și avocatul său, iar prin decizia Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 10 decembrie 2013 au fost determinate limitele rejudecării cauzei, instanța de apel urmînd să rejudece cauza numai în ce privește stabilirea pedepsei și în latura civilă.

Instanța de apel, cu referire la apelul depus de către reprezentantul părții vătămate Indoitu P., a constatat că instanța de fond corect a stabilit pedeapsa inculpatului, în corespundere cu faptele săvîrșite, deoarece nu au fost constatate circumstanțe agravante, iar circumstanțe atenuante au fost

recunoscute – căința sinceră, lipsa antecedentelor penale, caracteristica pozitivă, vârsta, culpa combinată a inculpatului și a victimei.

Instanța de apel a conchis că instanța de fond corect a ajuns la concluzia privind aplicarea art. 90 Cod penal, considerînd că această măsură de constrîngere statală va fi un mijloc eficient și suficient de corectare și reeducare a inculpatului, precum și de prevenire a săvîrșirii altor infracțiuni.

Instanța de apel a constatat că Indoitu P. a fost recunoscut în calitate de succesori al părții vătămate prin ordonanța procurorului din 28.11.2011 și totodată, la materialele cauzei este anexată cererea lui Indoitu A., prin care îi încredințează lui Indoitu P. participarea în calitate de reprezentant al ei în cauza penală.

Referitor la acțiunea civilă înaintată de Indoitu P., instanța de apel a considerat că prejudiciul material solicitat în sumă de 13 060 lei este argumentat prin probele anexate la materialele cauzei, urmînd a fi încasat, iar în ce privește mărimea prejudiciului moral a considerat că suma de 50000 lei va fi o sumă proporțională suferințelor suportate de către Indoitu A.

11. Decizia instanței de apel este atacată cu recursuri ordinare de reprezentantul părții vătămate Indoitu P. și de către avocatul Cevdari V. în numele inculpatului Ceban P.

11.1. În motivarea recursului reprezentantul părții vătămate Indoitu P. invoca că nu este de acord cu pedeapsa stabilită inculpatului, care este prea blîndă, deoarece pentru infracțiunea săvîrșită este necesar ca inculpatul să fie izolat de societate și totodată, să fie încasat prejudiciul moral în mărimea solicitată în acțiunea civilă.

Solicită casarea parțială a hotărîrilor judecătorești cu dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel.

11.2. Avocatul Cevdari V. în numele inculpatului Ceban P. solicită casarea deciziei instanței de apel, cu remiterea cauzei la rejudecare, invocînd prevederile art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală.

Consideră că, Ceban P. nu este vinovat de cele întîmplate, deoarece toate probele acumulate în cauza dată confirmă că vinovat este partea vătămată care era culcată pe partea carosabilă.

12. În conformitate cu prevederile art. 431 alin.(1) pct.1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursului declarat, solicitînd respingerea acestuia ca inadmisibil, deoarece temeiurile invocate nu se încadrează în cele prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală.

12.1. De asemenea, a depus referință și reprezentantul părții vătămate, care a solicitat respingerea recursului declarat de avocatul în numele inculpatului, deoarece este depus peste termen, cu încălcarea art. 422 Cod de procedură penală, totodată, menționînd că vinovăția inculpatului este dovedită pe deplin prin toate probele administrate în cauza dată.

13. Judecînd recursurile ordinare în raport cu materialele cauzei, Colegiul lărgit consideră că recursul declarat de reprezentantul părții vătămate urmează a fi admis, iar recursul declarat de avocat în numele inculpatului urmează a fi respins, din următoarele considerente.

Potrivit art. 435 alin. (1) pct.2) lit. c) Cod de procedură penală, judecînd recursul instanța este în drept să admită recursul, cu casarea totală sau parțială a hotărîrii atacate și să rejudece cauza, cu pronunțarea unei noi hotărîri, dacă nu se agravează situația condamnatului.

Astfel, instanța de recurs poate să intervină în soluția instanței de apel, inclusiv și să o caseze parțial, atunci cînd se constată comiterea unei erori de drept, care a dus la adoptarea unei hotărîri ilegale.

Conform art. 384 alin. (3), 410 alin. (1), 414 alin. (1), 417 alin. (1) pct. 8), 419 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecînd apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar, iar rejudecarea cauzei de către instanța de apel se desfășoară potrivit regulilor generale pentru examinarea cauzelor în primă instanță, care se aplică în mod corespunzător.

În recursul ordinar declarat de către reprezentantul părții vătămate Indoitu P. se semnalizează temeiturile prevăzute în art. 427 alin. (1) pct.6) și 10) Cod de procedură penală – *hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția și s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.*

După cum rezultă din recurs, reprezentantul părții vătămate este de acord cu starea de fapt stabilită de instanța de apel, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor condamnatului în baza art. 264 alin.(3) lit. b) și art. 266 Cod penal, însă, aduce critici hotărîrii contestate în partea stabilirii pedepsei, nefiind de acord cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal - suspendarea condiționată a executării pedepsei cu închisoarea aplicată lui Ceban P. pe termen de probă.

În conformitate cu prevederile art. 414-417 Cod de procedură penală, instanța de apel urma să soluționeze paralel cu starea de fapt și chestiunile de drept, inclusiv: *dacă pedeapsa a fost individualizată și aplicată just; dacă normele de drept procesual, penal, administrativ ori civil au fost corect aplicate.* În cazul în care s-ar constata încălcări ale prevederilor legale

referitor la ele, hotărîrea instanței de fond urmează a fi desființată cu rejudecarea cauzei.

13.1. Colegiul lărgit conchide, că în cauza dată instanțele inferioare n-au individualizat pedeapsa potrivit prevederilor art. 61, 75 Cod penal, iar aceasta s-a soldat cu stabilirea unei pedepse neechitabile.

Potrivit prevederilor art. 75 Cod penal, prin *criterii generale de individualizare a pedepsei* se înțeleg cerințele (regulile) stabilite de lege, de care este obligată să se conducă instanța de judecată la aplicarea fiecărei pedepse, pentru fiecare persoană vinovată în parte. Legea penală acordă instanței de judecată o posibilitate largă de aplicare în practică a principiului individualizării răspunderii penale și a pedepsei penale, ținând cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care agravează sau atenuează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Pedeapsa aplicată infractorului trebuie să fie echitabilă, legală și individualizată, capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii penale și pedepsei penale, potrivit art. 61 Cod penal, în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a Codului penal și stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.

Limitele termenelor de pedeapsă, prevăzute în partea specială, sînt determinate de încadrarea juridică a faptei și reflectă gravitatea infracțiunii săvârșite. Gravitatea acesteia constă în modul și mijloacele de săvîrșire a faptei, de scopul urmărit, de împrejurările în care fapta a fost comisă, de urmările produse sau care s-ar fi putut produce.

Termenul pedepsei, în afară de gravitatea infracțiunii săvîrșite, se stabilește avînd în vedere persoana celui vinovat, care include date privind gradul de dezvoltare psihică, situația materială, familială sau socială, prezența sau lipsa antecedentelor penale, comportamentul inculpatului pînă sau după săvîrșirea infracțiunii, deci este vorba de personalitatea infractorului.

Categoria și termenul (limita) de pedeapsă ce urmează a fi stabilit este în dependență de circumstanțele atenuante și agravante, prevăzute de art.76 – 77 CP, precum și, efectele acestora prescrise în art.78 Cod penal. În cazul constatării unor circumstanțe excepționale, corespunzătoare prevederilor art.79 Cod penal, termenul pedepsei poate fi coborît sub limita minimă a sancțiunii normei penale respective ori o altă categorie de pedeapsă mai blîndă.

Aceste criterii generale și speciale privind individualizarea pedepsei, sau valorificat anume în această ordine, fiind stabilit inculpatului termenul de pedeapsă principală și complementară, prevăzute de art. 264 alin.(3) lit. b) Cod penal.

După efectuarea acestei proceduri de individualizare și stabilirea duratei și cuantumului pedepsei, în cazul stabilirii închisorii, continuă operațiunea de individualizare a acesteia, dar în aspectul de executare a pedepsei deja stabilite, prin numirea tipului de penitenciar și soluționarea chestiunii dacă pedeapsa numită inculpatului, acesta trebuie să o execute real ori sub raportul personalității acestuia de a se corecta și reeduca, poate fi trasă concluzia că scopul pedepsei poate fi atins prin suspendarea executării pedepsei aplicate vinovatului pe un termen de probă, de încercare.

Colegiul menționează că, aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal – suspendarea condiționată a executării pedepsei nu reprezintă o categorie aparte de pedeapsă, ci o măsură oferită persoanei prin lege de a demonstra că infracțiunea comisă de ea este un incident în viața acesteia.

Totodată, Colegiul remarcă că, textul art.90 alin.(1) Cod penal, prin sintagma „poate”, oferă posibilitatea și nu obligația instanței de judecată de a aplica prevederile acestei norme.

Legea specifică: „ ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei, indicînd numaidecât în hotărîre motivele...”.

Prin urmare, în sensul legii, în afară de motivele care au servit temei pentru stabilirea pedepsei principale, după caz, și a celei complementare, instanța trebuie să de-a o suplimentară motivare de ce trage concluzia că vinovatul nu este rațional ca să execute real termenul pedepsei stabilite. Din examinarea condițiilor în care poate fi acordată suspendarea executării pedepsei, rezultă că aceasta nu este un drept al vinovatului, ci o *facultate a instanței de judecată*, care este liberă să aprecieze dacă este sau nu cazul să o acorde.

Raționamentul instanței de-a suspenda executarea pedepsei, depinde, de rînd cu celelalte împrejurări ale cauzei, de personalitatea vinovatului, de comportamentul acestuia anterior și după săvîrșirea infracțiunii, în timpul urmăririi penale sau al judecării.

În cazul infracțiunilor săvîrșite din imprudență, aprecierea conduitei persoanei vinovate depinde de atitudinea sa față de fapta comisă, față de victimă ori de partea vătămată, de compasiunea ce o manifestă în privința

ultimilor, cărora, deși neintenționat, însă li s-au produs daune materiale și în special, morale, care, după caz, nu mai pot fi recuperate. În cazul când vinovatul nu manifestă părerea de rău față de nenorocirile, suferințele aduse prin acțiunile sale ilegale, convingerea că acesta nu trebuie să execute real pedeapsa închisorii, nu are temei.

În prezenta cauză, instanța de recurs, găsește întemeiate motivele recursului declarat de reprezentantul părții vătămate și constată că, concluzia instanțelor inferioare, precum că, corijarea inculpatului este posibilă prin aplicarea prevederii art. 90 Cod penal - suspendarea condiționată a pedepsei, este greșită, neîntemeiată și din aceste considerente o va exclude, nefiind considerat faptul că, prin această soluție se înrăutățește situația condamnatului.

Ca agravare a situației condamnatului se subînțeleg situațiile de schimbare a soluției din achitare în condamnare, de încadrare juridică la o infracțiune mai gravă, sau un alt aliniat nou, literă, de înlocuire a sancțiunii cum ar fi a măsurii educative în pedeapsă prevăzută de sancțiune, din amendă în închisoare, prin mărirea quantumului aceleiași pedepse ori adăugarea la pedeapsa principală a pedepsei complementare, de aplicarea unor măsuri de siguranță la care nu fusese inițial condamnat, de reținere în recurs a stării de recidivă, a concursului de infracțiuni în loc de infracțiune continuată; situații de învinuire care esențial, după circumstanțele reale, diferă de cea de la început ori orice altă modificare a învinuirii (imputarea altor acțiuni în locul celor imputate anterior, imputarea infracțiunii care diferă de cea imputată după obiectul atentat, caracterul faptei și acțiunii), care afectează dreptul inculpatului la apărare.

Cele menționate în acest aliniat nu se referă la situația din speță.

Din aceste motive recursul va fi admis cu casarea parțială a hotărârii în partea numirii pedepsei cu excluderea aplicării art. 90 Cod penal.

13.2. Referitor la recursul declarat de avocatul Cevdari P. în numele inculpatului Ceban P., Colegiul penal statuează că, din cuprinsul textului recursului, reiese că, se invocă temeiul prevăzut de pct.8) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală – „*nu au fost întrunite elementele infracțiunii*”.

Colegiul menționează că prin decizia Curții de Apel Bender din 23 mai 2013 a fost respins apelul declarat de către avocatul Cevdari V. în numele inculpatului Ceban P. ca nefondat cu menținerea sentinței Judecătorei Căușeni din 18 februarie 2013, deoarece instanța de fond corect a dat apreciere tuturor probelor existente și reieșind din circumstanțele cauzei, just a calificat acțiunile inculpatului în baza art. 264 alin. (3) lit. b) și art.

266 Cod penal. Decizia Curții de Apel Bender din 23 mai 2013 n-a fost contestată cu recurs de către inculpat și avocatul său.

Colegiul de asemenea subliniază faptul că prin decizia Curții de Apel Bender din 13 mai 2014 a fost respins ca nefondat apelul declarat de avocatul Cevdari V. în numele inculpatului Ceban P., deoarece avocatul n-a atacat cu recurs ordinar decizia Curții de Apel Bender din 23 mai 2013, iar prin decizia Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 10 decembrie 2013 au fost determinate limitele rejudecării cauzei, instanța de apel urmînd să rejudece cauza numai în ce privește stabilirea pedepsei și în latura civilă.

Mai mult decît atît, recursul a depus de către avocatul Cevdari V. la data de 08 august 2014, deși a fost prezent la pronunțarea dispozitivului deciziei la 13 mai 2014, neprezentîndu-se la data de 04 iunie 2014, cînd s-a pronunțat decizia motivată.

Astfel, Colegiul lărgit constată că recursul depus de către avocatul V.Cevdari în numele inculpatului Ceban P. este depus peste termenul stabilit de prevederile art. 422 Cod de procedură penală, care stabilește că termenul de recurs este de 30 de zile de la data pronunțării deciziei.

Potrivit prevederilor art. 432 al.(2) pst. 2) Cod de procedură penală este inadmisibil recursul declarat peste termen.

Reieșind din cele sus-expuse Colegiul consideră necesar de a respinge ca inadmisibil recursul ordinar declarat de avocatul Cevdari Vladimir în numele inculpatului Ceban Piotr, ca fiind declarat peste termen.

13.3. Referitor la acțiunea civilă, Colegiul lărgit conchide că instanța de apel corect a admis parțial acțiunea civilă, dispunîndu-se încasarea prejudiciului material în sumă de 13 060 lei, care se confirmă prin probele prezentate de către partea vătămată, iar prejudiciul moral în mărime de 50000 lei, considerînd suma dată proporțională suferințelor suportate de către Indoitu A.

Din considerentele expuse, Colegiul lărgit conchide că, recursul declarat de succesorul părții vătămate Indoitu Piotr., urmează a fi admis, casată parțial decizia instanței de apel în partea stabilirii pedepsei cu excluderea aplicării art. 90 Cod penal, iar recursul avocatului Cevdari P. în numele inculpatului Ceban P. urmează a fi respins, ca fiind declarat peste termen.

14. În temeiul art. 434, art. 435 alin. (1) pct. 1), alin.(2) pct. c) Cod de procedură penală, Colegiul lărgit,

DECIDE :

Respinge ca inadmisibil recursul ordinar declarat de avocatul Cevdari Vladimir în numele inculpatului Ceban Piotr, ca fiind declarat peste termen.

Admite recursul ordinar declarat de succesorul părții vătămate Indoitu Piotr, casează parțial sentința Judecătoriei Căușeni din 18 februarie 2013 și decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bender din 13 mai 2014 în cauza penală în privința lui **Ceban Piotr Efim** în latura penală, rejudecă cauza și pronunță o nouă hotărâre, conform căreia exclude aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal.

Ceban Piotr Efim se consideră condamnat în baza art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal la 4 (patru) ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 2 (doi) ani și în baza art. 266 Cod penal la un an închisoare.

În temeiul art. 84 alin.(1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul total al pedepselor aplicate, se stabilește lui **Ceban Piotr Efim** pedeapsa definitivă sub formă de închisoare pe un termen de 5 (cinci) ani cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 2 (doi) ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Termenul de executare a pedepsei în privința lui **Ceban Piotr Efim** se calculează din momentul reținerii acestuia.

În rest, celelalte dispoziții ale deciziei se mențin.

Decizia este irevocabilă.

Publicată integral la data de 27 ianuarie 2015.

Președinte

Constantin Alerguș

Judecători

Nadejda Toma

Petru Moraru

Iurie Bejenaru

Sveatoslav Moldovan